

Jordens genfødsel

Ugens vers

"Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det" (Es 65,17).

Introduktion

En dag nægtede en 12 år gammel dreng, som netop havde læst en bog om astronomi, at gå i skole. Hans mor tog ham med til lægen, som spurgte: "Billy, hvad er der i vejen? Hvorfor vil du ikke længere gå i skole for at lære nye ting?"

"Fordi," svarede han, "jeg har læst i denne astronomibog, at en dag kommer solen til at brænde op, og alt liv på jorden vil forsvinde. Jeg kan ikke se nogen grund til at gøre noget som helst, når alt alligevel til sidst skal dø ud."

Moderen råbte fortvivlet: "Men det er ikke din sag!"

Lægen smilede og sagde: "Men Billy, du behøver ikke at bekymre dig, for når den tid kommer, hvor det sker, vil vi alle alligevel være døde for længe siden."

Det er selvfølgelig en del af problemet. Til sidst er vi alle alligevel døde.

Men heldigvis behøver vores tilværelse ikke at ende med døden. Tværtimod, vi er blevet tilbudt evigt liv i en helt nyskabt verden.

Ugens tekster

- Es 65,17-25
- Es 66,1-19
- Es 66,19-21
- Es 66,21
- Es 66,22-24

En ny himmel og en ny jord

Es 65,17-25

Hvilken genrettelse lover Herren i disse vers?

Gud lover en ny skabelse. Han siger: "Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes" (Es 65,17). I denne bemærkelsesværdige profeti lover Herren, at han vil skabe "Jerusalem om til jubel, dens folk om til fryd" (Es 65,18). Der vil ikke mere være gråd i byen (Es 65,19). Folk vil leve meget længere end et hundrede år, før de dør (Es 65,20). De vil glædes over deres arbejde og deres børn (Es 65,21-23). Gud vil svare dem, selv inden de kalder (Es 65,24).

Selv om dette er en smuk beskrivelse, hvorfor er det ikke vores endelige genoprettelse, vores endelige håb?

Foreløbig har vi fået et billede af en fredelig og lang tilværelse i det lovede land. Men selv om mennesker lever længere, dør de alligevel. Hvor er den radikale forvandling af naturen, som vi forventer med skabelsen af "en ny himmel og en ny jord"? Det næste vers fortæller, at "ulven og lammet græsser sammen, løven æder strå som oxen; men slangens føde er støv. Der findes hverken ondskab eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg, siger Herren" (Es 65,25).

Der kræves en ny skabelse for at genoprette jorden til den ideelle status, som den havde, før synden i Edens have førte til død. I Esajas 65 præsenterer Gud skabelsen af "en ny himmel og en ny jord" som en proces, en serie af forskellige trin, som begynder med genskabelsen af Jerusalem. Sammenlign med Esajas 11, hvor Messias bringer retfærdighed (Es 11,1-5). Da vil der endelig blive fred på Guds verdensomspændende "hellige bjerg". Det billede, der tegnes i Esajas 11 ligner det, vi finder i Esajas 65: "Ulven skal bo sammen med lammet ... og løven æder strå som oxen" (Es 11,6-7). Selv om Herrens "hellige bjerg" skulle begynde med Zions bjerg i Jerusalem, var det kun en forløber, et symbol på, hvad Gud lover at gøre til sidst, i en ny verden sammen med sit frelste folk.

Til eftertanke

I dag er mange mennesker optaget af mulighederne for at leve længere end nu. Forestil dig, at de fleste i stedet for at leve 60, 70, 90 eller til og med 100 år ville leve en million år eller mere. Hvorfor ville menneskehedens grundlæggende problem alligevel ikke blive løst?

En guddommelig "magnet"

Es 66,1-19

Husk på den tid, hvor Esajas skrev, og gengiv det grundlæggende budskab i disse vers.

Gennem profeten gentager Gud en appel og advarsel, som gennemsyrrer hele bogen: Gud vil frelse og genoprette de ydmyge, som skælver for hans ord (Es 66,2.5). Ligesom i Es 40,1 vil han trøste dem (Es 66,13). Men han vil tilintetgøre dem, der gør oprør imod ham. Det indbefatter hyklere med deres rituelle handlinger, hvis ofre Gud afviser (Es 66,3-4; sml. Es 1,10-15), og det omfatter dem, der hader og afviser de mennesker, der er tro mod Gud (Es 66,5). Det indbefatter også dem, der udøver hedenske vederstyggeligheder (Es 66,17) ligesom dem, der foregik i templet i Jerusalem (Ez 8,7-12).

Es 66,3

Hvad siger dette vers? Hvilke åndelige principper omtales her? Hvordan kan den samme tanke udtrykkes i forhold til moderne kristendom og tilbedelse?

Es 66,18-19

Her fortælles, at Gud vil samle alle folk og sprog. Hvordan tror du, at Gud gør det?

Efter at have udryddet sine fjender (Es 66,14-17) åbenbarer Gud sin herlighed, så han bliver en magnet, der drager alle folk til Jerusalem (sml. Es 2,2-4). Han sætter "et tegn" på dem eller blandt dem. Det bliver ikke specificeret her, men viser tilsyneladende tilbage til det sidste tegn, som Esajas omtalte: Gud giver sit folk glæde og fred og genopretter deres land (Es 55,12-13). Når han åbenbarer sin herlighed ved at genoprette sit folk efter ødelæggelse, er det et tegn på hans fornyede velvilje, ligesom han gav Noa regnbuen som tegn efter Syndfloden (1 Mos 9,13-17).

Til eftertanke

Læs Es 66,5. Hvad vil det sige at skælve for Guds ord? Hvorfor ønsker Gud, at vi skal skælve for hans ord? Hvad kan det evt. fortælle om dit hjertes tilstand, hvis du ikke skælver?

Missionærer og verdensledere

66,19-20

Hvad betyder det, at de, der har overlevet, bringer folk fra forskellige nationer som en offergave til Herren?

Gud udsender dem, der har overlevet hans ødelæggelse, til jordens ende for at hente folk, som ikke kender Gud, til Jerusalem. "De skal fortælle folkene om min herlighed" (Es 66,19). Dette er en af de tydeligste gammeltestamentlige tekster om missionærers arbejde. Så ikke alene bliver folk draget til det hebraiske folk, men nogle af hebræerne vil rejse til andre folk og lære dem om den sande Gud. Dette er en model, som er meget tydelig i Det Nye Testamente. Selv om der havde været jødisk missionsarbejde i tiden mellem hjemkomsten fra landflygtighed og Jesu tid (Matt 23,15), spredte de første kristne evangeliet hurtigt og i stort omfang (Kol 1,23).

På samme måde, som israelitterne bragte afgrødeofre til Herren i templet, ville missionærerne bringe ham en offergave. Men deres offer ville være "alle jeres brødre fra alle folkene" (Es 66,20). Ligesom afgrødeofre var gaver til Gud, som ikke var blevet slagtet, ville de nyomvendte, som blev bragt til Herren, blive præsenteret som "levende ofre" (sml. Rom 12,1). Den tanken, at mennesker kunne gives som et slags offer til Gud, finder vi allerede i den meget tidligere indvielse af levitterne under ørkenvandringen (4 Mos 8,11).

Es 66,21

Hvilken betydning har det, at Gud lover at "tage nogle til præster og levitter"?

Vers 21 siger, at Gud "blandt dem" vil tage nogle til præster og levitter. Dette "blandt dem" henviser til "alle jeres brødre fra alle folkene" i det foregående vers. Dette er hedninger, blandt hvem Gud ville udvælge gudstjenesteledere sammen med præster og levitter. Dette er en revolutionerende ændring. Tidligere havde Gud kun tilladt Arons efterfølgere at gøre tjeneste som præster, og kun Levis efterfølgere måtte hjælpe dem. Hedninger kunne ikke bogstaveligt blive efterkommere af Aron eller Levi; men Gud ville indsætte nogle til at gøre tjeneste i disse hverv, som tidligere havde været forbudt for selv de fleste jøder.

Til eftertanke

Læs 1 Pet 2,9-10. Hvem skriver Peter til? Hvad siger han? Hvilket budskab har han til hver enkelt af os som medlemmer af "et helligt folk" i dag? Udfører vi vores opgave bedre end det oprindelige folk (2 Mos 19,6)?

Et trosfællesskab

Israelitterne var "et kongerige af præster og et helligt folk" (2 Mos 19,6), hvor særlige præster var sat til side til at repræsentere dem som gudstjenesteledere. Men i fremtiden skulle nogle af hedningerne blive gudstjenesteledere (Es 66,21).

Hvordan ville denne ændring påvirke det nye trosfællesskab?

I Guds "nye verdensorden" ville hedninger, der tilsluttede sig Guds folk, blive ligeværdige partnere med jøder i et kombineret trosfællesskab, som ville være et "kongeligt præsteskab". Forskellen mellem jøder og hedninger ville derfor blive funktionelt irrelevant.

Hvornår gik denne profeti fra Esajas i opfyldelse?

Paulus, missionær til hedningerne, forkyndte: "Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker ... for I er alle én i Kristus Jesus, og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte" (Gal 3,28-29).

At blive arving i kraft af løftet og dermed ophøjet til "et kongeligt præsteskab" var ikke et mandat til en overlegen eliteholdning, men en indsættelse til sammen med jøderne at forkynde "hans guddoms-magt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys" (1 Pet 2,9; Sml. Es 66,19).

Denne ophøjelse af hedninger gav ikke jøderne ret til at beklage sig og sige, at det var uretfærdigt af Gud at give dem den samme løn. Det gav heller ikke hedningerne ret til at behandle deres jødiske brødre og søstre med mangel på respekt, ligesom de arbejdere, der blev ansat sidst på dagen, ikke måtte se ned på dem, der var blevet ansat først (se Matt 20,1-16). Jøderne var først blevet "Guds ord betroet" (Rom 3,2) som redskaber for Guds åbenbaring. Paulus skrev til hedningerne: "Men når nogle af grenene blev brækket af, og du, som er en gren af et vildt oliventræ, er blevet podet ind blandt grenene, og også får af saften fra det ægte træs rod, så skal du ikke hovere over de andre grene; og hvis du gør det, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig" (Rom 11,17-18).

I lyset af korset og i lyset af missionsbefalingen, hvorfor er enhver form for åndelig eller etnisk eller til og med politisk elitisme afskyelig i Guds øjne? Overvej, om du nærer nogen form for åndelig eller etnisk overlegenhed?

Matt 28,19
ApG 26,20
Gal 3,28
Kol 3,11
1 Tim 3,16

Til eftertanke

Jeres slægt og jeres navn skal bestå

Es 66,22

Hvad siger denne tekst, og hvilket håb finder vi i dette vers?

Et af de smukkeste løfter i Esajas' Bog findes i Es 66,22. Læs det nøje. I den nye himmel og på den nye jord vil vores slægt og vores navn bestå i al evighed. Her har vi et løfte om evigt liv i en verden, der er skabt på ny, en verden uden synd, uden død, uden lidelse, en ny himmel og en ny jord, den sidste og fuldkomne opfyldelse af vores kristne tro, fuldbyrdelsen af det, Kristus gjorde for os på korset.

Es 66,23

Hvorfor er der nymånedag og sabbatter i beskrivelsen af den nye himmel og den nye jord?

Der er forskellige måder at se denne vanskelige tekst på, men her er én: Gud skabte sabbatten, før offersystemet eksisterede (1 Mos 2,2-3). Så selv om sabbatterne blev æret gennem det rituelle system, er de ikke afhængige af det. De fortsætter derfor uden afbrydelse i genoprettelsesfasen og på den nye jord. Bibelen antyder ikke, at nymånedage var lovbefalede tilbedelsesdage udenfor offersystemet. Måske kommer de til at være tilbedelsesdage på den nye jord, som de ugentlige sabbatter, men ikke nødvendigvis hviledage. Måske vil de falde i forbindelse med livets træes månedlige cyklus (Åb 22,2)...

Uanset, hvad den specifikke betydning af Es 66,23 er, synes den afgørende pointe at være, at Guds folk kommer til at tilbede ham i al evighed.

Es 66,24

Hvorfor afslutter Esajas med det negative billede af de frelste, som ser på ligene af dem, der brød med Gud, og som han har ødelagt?

Som en malende advarsel til folket på sin tid, opsummerer Esajas kontrasten mellem de trofaste, der overlever Babylons ødelæggelse og oprørerne, som vil blive ødelagt. Dette handler ikke om evig pine. Oprørerne er døde, dræbt af "ild", der ikke slukkes, før den har udført sin opgave, så genskabelsen af Jerusalem kunne begynde.

Esajas' advarsel peger fremad til en endelig opfyldelse, som Åbenbaringsbogen profeterer om: udryddelsen af syndere, Satan og døden i ildsøen (Åb 20), hvorefter der vil komme "en ny himmel og en ny jord", et helligt nyt Jerusalem, og aldrig mere "sorg, ej heller skrig, ej heller pine, ... thi det, der var før, er forsvundet" (Åb 21,1-4); sml. Es 65,17-19), en ny tilværelse med evigt liv for alle, som "er købt fri af jorden" (Åb 14,3).

Til videre studium

- Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, "Striden endt", s. 536-548. Kapitlet handler om, hvordan jorden for sidste gang bliver rensset for synd.

"Efterhånden som evighedens år hennrinder, bringer de endnu rigere og herligere åbenbaringer af Gud og Kristus. Ligesom kundskaben er gradvist tiltagende, vil også kærligheden, ærefrygten og lykken øges. Jo mere menneskene lærer om Gud, jo større beundring får de for hans karakter. Når Jesus forklarer dem frelsens rigdomme og beretter om de store bedrifter, der blev udført i den store strid med Satan, vil de frelstes hjerter fyldes med endnu større hengivenhed til ham, og med endnu større fryd og glæde lader de guldharpenerne klinge, og ti tusind titusinder og tusind tusinder af stemmer forener sig i et vældigt lovsangskor.

'Og hver skabning i himlen og på jorden og under jorden og på havet, med alt, hvad de rummer, hørte jeg sige: Ham, der sidder på tronen, og Lammet, være pris og ære og lov og magt i evighedernes evigheder' (Åb 5,13).

Den store strid er til ende. Synd og syndere er ikke mere. Hele universet er rent. Harmoni og glæde går som et pulsslag gennem hele det umådelige skaberværk. Fra ham, der skabte alt, strømmer liv og lys og glæde til universets grænseløse rige. Alle ting, fra det mindste atom til den største klode, de levende og de livløse, forkynder i deres uplettede skønhed og fuldkomne glæde, at GUD ER KÆRLIGHED!" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 548).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvorfor er løftet om evigt liv i en ny himmel og en ny jord så grundlæggende for vores kristne tro? Hvordan ville vores tro være, hvis vi ikke havde dette løfte?**
- 2. Læs 2 Pet 3,10-14. Hvordan genspejler disse vers de samme tanker, som præsenteres i Esajas 66?**

Resumé

Esajas beskriver et syn med ufattelige proportioner. Gud ville ikke alene rense og genoprette sit trosfællesskab, han ville udvide dets grænser, så det indbefattede alle folk. Den endelige genskabelse af hans folk ville føre til skabelsen af en ny jord, hvor hans tilstedeværelse ville blive den ultimative trøst for hans folk.

